

нетърпеливо попита: „Не се ли радвашъ на хубавата възможность?“ — „Не!“ отговорихъ азъ.

И днесъ ме очудва отговора. Тѣй неочакванъ бѣше и за двама ни. Сѣщахъ върху себе погледа на Светославъ Рабъ, изпълненъ съ укоръ. Но това не помогна нищо. Тласна ме само къмъ друга неочаквана постѣпка. Подадохъ ржка на приятеля и му напомнихъ: „Ще се видимъ утре, нали?“ Той си отиде недоволенъ.

Тогава дойде другото. Не, така увѣрено не бихъ могълъ да твърдя. Макаръ и неотдавна, „случкитѣ презъ тия дни се редуваха тѣй бързо една следъ друга. Мжчно бихъ могълъ да кажа, коя бѣ първа, коя втора. Да, азъ не мога да кажа точно, дали другото дойде следъ втората среща съ непознатия. Едно знамъ само: тѣ дойдоха следъ като излѣзе приятеля ми и искаха отъ мене едно и сѣщо нѣщо.

Бѣше късна вечеръ. Седѣхъ свитъ на отоманката въ стаята си и гледахъ мъртвата електрическа свѣтлина. Преди това, нѣколко пѣти гасихъ и палихъ лампата. Смѣната на тъмнина и свѣтлина, която зависѣше отъ нѣкакъвъ бутонъ и отъ два прѣста, които се извиваха единъ следъ другъ, ми действуваше необикновено. Тая вечеръ за пръвъ пѣтъ почувствувахъ, че електрическата свѣтлина е мъртва. Но когато седнахъ на отоманката и втренихъ погледъ въ лампата, не мислѣхъ вече за нейната свѣтлина.

Мисълъта ми бѣгаше по-далече: ний всички сме електрически лампи, може би, ний всички зависимъ